

Abstract

Música com a cultura és el concepte essencial que fonamenta el present treball. Aquesta afirmació traslladada al camp de l'educació infantil ens dona la possibilitat d'experimentar amb produccions musicals, les seues causes i els seus efectes.

La cançó d'infantesa, entesa com un context estable i canviant a l'hora, en generacions successives, permet utilitzar tota la capacitat dels xiquets i el seu entorn en la construcció de la seua identitat personal, social i cultural.

Partint d'una xarxa cultural particular (grup-aula) i de l'àrea cultural local s'ha concebut i s'ha projectat la cançó com a procediment per a la continuació-creació-integració de cultura pròpia que per extensió pot incidir en entorns més llunyans amb característiques semblants. Des d'una perspectiva pedagògico-sistèmica i atenent a les teories del desenvolupament del cervell, la ment, les intel·ligències múltiples, la neurocultura i la creativitat es poden implementar processos que possibiliten als xiquetes pensar i actuar musicalment.

La cançó en el context escolar, en els terminis descrits, conjuga la necessitat individual i col·lectiva de cantar amb les circumstàncies de la vida actual i vincula al xiquet amb el món que l'envolta mitjançant un procés sincrètic que té com objectiu i com a company de viatge la intenció de mantenir viva la creació popular.